

ΑΡΘΡΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ**Βασιλική Α. Λανάρα: Εισ μνημόσυνον αιώνιον**

Ένας χρόνος πέρασε από τότε που η αείμνηστη πλέον Β. Λανάρα «μετέστη εις τα άνω». Αναπόφευκτη βεβαιότητα που σφραγίζει τη ζωή μας ο θάνατος όχι σαν ένα φοβερό ενδεχόμενο αλλά δεδομένο συμβάν όπως αναφέρει ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής. Γεγονός όμως επώδυνο για να χωρέσει στα όρια των αντοχών μας. Τότε ίσως σκεφθήκαμε πως θα το ξεπεράσουμε και ίσως το ξεχάσουμε τοποθετώντας και παραδίδοντας την στην ιστορία. Όμως δεν ήταν καθόλου έτσι μετά το σκληρό ξάφνιασμα η αφόρητη συνειδητοποίηση ότι η Βασιλική Λανάρα «έφυγε» παρήγορο όμως ότι τώρα κατοικεί ανάμεσα στους εκλεκτούς του Θεού ότι «ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως» κατά τον ψαλμωδό.

Όταν η κ. Κυρίτση μου ζήτησε να μετέχω αυτού του μνημόσυνου δέχθηκα χωρίς άλλη σκέψη γιατί είχα πολλούς λόγους να το κάνω. Αρχίζοντας όμως να συνειδητοποιώ την ευθύνη που ανέλαβα φοβήθηκα. Πώς εγώ θα μπορούσα να αρθρώσω λόγο για τη μεγαλύτερη διεθνή φυσιολογία που πέρασε από τη νοσηλευτική και όχι μόνο. Στην ίδια δεν άρεσαν ποτέ τα μεγάλα λόγια γι' αυτό και εγώ αποφάσισα να σας μιλήσω για την δική μου Βασιλική Λανάρα μέσα από τη σχέση της προσωπικής μαθητείας που δεν περιορίζεται σ' ένα αμφιθέατρο πανεπιστημίου αλλά επεκτείνεται και καθορίζει στάσεις ζωής, θέτει αξίες, ανατρέπει μετριότητες και γίνεται οδηγός, σηματοδότης και φάρος ασφαλής. Να μιλήσω για την γυναίκα που θαύμασα, πίστεψα και εμπιστεύθηκα «έως εσχάτων», γιατί αυτό άραγε, τι το ξεχωριστό συνέβαινε; Πολλά, πάρα πολλά μόνο που πρέπει να θέλεις να τα διακρίνεις αν και πιστεύω πως σχεδόν όλοι εμείς που βρισκόμαστε σήμερα εδώ ξέραμε ότι η Βασιλική Λανάρα δεν ήταν γέννημα του κόσμου τούτου. Δεν θα μπορούσε ποτέ να εγκλωβισθεί στα ασφυκτικά όρια της γης που όμως αγάπησε γιατί αγάπησε πολύ τους ανθρώπους πιστεύοντας πως η αγάπη αποτελεί το απόλυτο και διαχρονικό μέτρο του Θεού που μας ζυγίζει. Αν η αγάπη όμως δεν διακονεί τότε δεν είναι γνήσια και ξεπέφτει. Η διακονία είναι κορυφαίος τρόπος παρουσίας και μαρτυρίας της αγάπης. Είναι θυσία χωρίς προϋπολογισμό. Επένδυση που όμως δεν εκπίπτει ποτέ γιατί είναι

αποταμιευμένη σε άλλο χρηματιστήριο. Η Βασιλική Λανάρα έθεσε εαυτόν στην διακονία της αγάπης. Ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος τονίζει πως «όταν φθάνουμε στην αγάπη φθάνουμε στο Θεό και ο δρόμος του αγώνα μας τελειώνει. Και εκείνη έφθασε αυτή την τελειότητα τελειώνοντας τον αγώνα. Τέλειωσε τον αγώνα αφήνοντας σε μας παρακαταθήκες, υποθήκες ζωής. Πράγματα πολλά να μας συντροφεύουν και μέσα σ' αυτή τη συντροφιά η ψυχή και η σκέψη να αναπαύονται.

Καθηγήτρια του τμήματος νοσηλευτικής του πανεπιστημίου Αθηνών και ας μην απατόμεθα, με άλλες σκέψεις, της το οφείλουμε, το επέβαλε η δική της αυθεντική προσωπικότητα και ο καθαρός από κάθε υποκρισία λόγος. Και όμως αυτή η μεγάλη κυρία στη ψυχή και το πνεύμα ήταν πολύ ταπεινή και προσιτή σε όλους γιατί ήξερε πως η χάρις δίδεται στους ταπεινούς. Πάντα διαθέσιμη, πάντα υποστηρικτική. Με προσωπικό ενδιαφέρον όταν οι πιο πολλοί από μας προσπερνάμε αδιάφορα ή απλά προσφέρουμε τον οίκτο μας. Ο οίκτος για την Βασιλική Λανάρα ήταν άγνωστη λέξη. Στην εποχή μας που πολλά θυσιάζονται στο βωμό του προσωπικού, στην εποχή του απόλυτου εγώ εκείνη παρέμενε ακέραιη, «έξω από την εποχή». Ήρεμη παρουσία, αφοπλιστική, όλη φως, πρόσωπο που αποκάλυπτε μυστικό μεγαλείο. Λόγος που ανέδυε υπερκόσμια ελπίδα. Χαμογελαστή, χαρούμενη και αλήθεια μεγαλειώδης. Δασκάλα με μοναδική μεταδοτικότητα και μετάγγιση γνώσης, μετάγγιση πίστης στην αιώνια προοπτική του ανθρώπου.

Δεν υπήρξε ποτέ κατηφής, ποτέ αποθαρρυντική, δεν υπήρχαν για κείνη υμέτεροι ή μη. Συγκαταβατική στην αδυναμία, έπασχε με τους άλλους στα δύσκολα και μοιράζονταν τη χαρά σαν να ήταν δική της.

Αριστοκρατική στην παρουσία αλλά και την ψυχή, η αναγνωρισιμότητα δεν την αλλοίωσε η δόξα των ανθρώπων δεν την άγγιξε γιατί η ίδια «τα άνω φρονούσε». Δεν ήθελε, δεν επεδίωξε να έχει οπαδούς γιατί σεβόταν την ελευθερία, δεν ήθελε υπηκόους αλλά ελεύθερους ανθρώπους και συνεργάτες. Όταν την στενοχωρούσαμε, εκείνη χαμογελούσε και περίμενε, δεν εκνευρίζονταν γιατί ήταν ξένο στο χαρακτήρα της. Ο άνθρωπος που πάντα έδινε λύση στα προβλήματα. Η Βασιλική Λανάρα υπήρξε χαρισματική και γι' αυτό αποτέλεσε, χωρίς να το επιδιώξει πρότυπο. Ένας μύθος που και όταν απομυθοποιήθηκε ανέβηκε πιο ψηλά στις συνειδήσεις μας.

Μπαίνοντας στις αίθουσες διδασκαλίας ακτινοβόλούσε, μια ακτινοβολία γνήσια και οι λέξεις μεστές, σοβαρές. Η παρουσία της ενέπνεε ένα σεβασμό δίχως η ίδια να τον επιβάλλει. Στις κάποιες φορές αθώς ή μη ανταρσίες υπομονετική και με το παράδειγμα διδακτική. Καμιά αλαζονεία, ποτέ υπεροψία αλλά μια παρουσία που σε ήλεγχε αν και δεν ήταν ποτέ ο δικός της στόχος. Πόσα αλήθεια θα μπορούσα να πω, να αναφερθώ σε προσωπικά γεγονότα τα οποία

αναδεικνύουν την μοναδική Βασιλική Λανάρα, κάποια πράγματα όμως δεν μοιράζονται γιατί σου ανήκουν αποκλειστικά και φοβάσαι μη τα χάσεις. Σκέφτομαι πως φτωχύνουμε, χάσαμε ότι πολύτιμο, ότι μας κρατούσε. Από την άλλη πάλι δεν θα έπρεπε να μιλάμε για φτώχεια, θα ήταν σαν να τη βγάλαμε από τη ζωή μας και ακόμη χειρότερο σαν να μην άφησε τίποτα πίσω της. Και κείνη άφησε πολλά και σπουδαία. Άφησε παράδειγμα, ίχνη, πυξίδα για να μη χάσουμε τον προορισμό μας και μονοπάτι να βασίσουμε.

«Μνήμη μάρτυρος, μίμηση μάρτυρος», η Βασιλική Λανάρα υπήρξε μάρτυς της ζωής, της πίστης, μάρτυς και στη μακρόχρονη ασθένεια που μέσα από αυτή ο Θεός θέλησε να την αγιάσει. Σε μας μένει να τη μιμηθούμε και να ακολουθήσουμε μια πορεία ζωής με πρότυπο αυτή τη μεγάλη φυσιογνωμία.

Μαρβάκη Χριστίνα

Καθηγήτρια Τ.Ε.Ι. Αθήνας

Από την εκδήλωση «Επιστημονικό μνημόσυνο» για τη Β. Λανάρα στο Πανεπιστήμιο Αθηνών